

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У.5701/10 (2008)
Дана: 19.08.2010.
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Николе Динића, председника већа, Драгана Јовановића и Десе Симић, чланова већа, са судијским помоћником Бисерком Савић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. из Б., Улица ..., ради поништаја решења туженог Повереника за информације од јавног значаја Републике Србије, број... од ... године, у предмету слободног приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној дана 19.08.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем туженог Повереника за информацје од јавног значаја Републике Србије, број ... од ... године, одбијена је као неоснована жалба тужиле, изјављена због непоступања Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе за Град Б. по њеном захтеву од ... године за увид и издавање копије МБ-3 обрасца за мушко дете рођено ... године у Улици ..., од мајке А. (Б.) А. и оца А.Б., са ЈМБГ

Тужбом поднетом Врховном суду Србије дана 30.10.2008. године, која је код тог суда заведена под бројем У.7233/08, тужилца оспорава законитост решења туженог органа од ... године, због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Навела је да тужени орган није поступио по примедбама које је Врховни суд Србије изнео у пресуди У.4008/08 од 10.07.2008. године; да првостепени орган није провео посебан испитни поступак чиме јој није омогућио да учествује у управном поступку како би се изјаснила о чињеницама и околностима које су битне за доношење правилне и законите одлуке; да у оспореном решењу нису наведени ваљани разлози за одлуку каква је дата у диспозитиву; да није поставила захтев за приступ треженој информацији, већ да је од надлежног органа тражила да јој исту учини доступном; да тужени орган није издао налог првостепеном органу да утврди чињеницу да ли тражени документ постоји или не; да је првостепени орган био у обавези да тражену информацију

прибави од других органа који је поседују, односно од Гинеколошко-акушерске клинике и од матичне службе, које су морале да је поседују и да о томе поседују прописану евиденцију, с`обзиром да она није у могућности да од тих органа добије ту информацију, већ је морала да се обрати првостепеном управном органу; да је првостепени орган био дужан да по захтеву туженог органа донесе решење у овој управној ствари, а не да га о поседовању траженог документа обавештава дописом; те да је због овако вођеног управног поступка тужила онемогућена да учествује у њему и изнесе све чињенице и околности битне за одлучивање. Предложила је да суд тужбу усвоји и оспорено решење поништи као незаконито.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управном суду су дана 01.01.2010.године, на основу члана 89. и члана 90. ст.1. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ број 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009.године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, на основу члана 29. став 1. истог Закона.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, поступајући на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ број 46/96), Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Према образложењу оспореног решења и списима предмета које је тужени орган доставио суду уз одговор на тужбу, оспорено решење је донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У.4008/08 од 10.07.2008. године. Поступајући по примедбама суда, тужени орган је у смислу члана 61. Закона о управним споровима (Сл.лист СРЈ број 46/96) отклонио повреду правила поступка начињене приликом доношења закључка од ... године којим је поступак по захтеву тужиле обустављен, тиме што је одбио жалбу тужиле као неосновану, након што му је доставен доказ да је првостепени орган тужили, након изјављене жалбе, доставио обавештење ... број ... од ... године, да не поседује тражени документ – образац МБ-3. У проведеном поступку несумњиво је утврђено да орган власти не располаже траженим документом, о чему је дописом од ... године обавестио тужилу, у складу са чланом 16. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја („Сл. гласник РС“ број 120/04), који прописује да је орган власти дужан да без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана пријема захтева, тражиоца обавести о поседовању информације, стави му на увид документ који садржи тражену информацију, односно изда му или упути копију тог документа. С`тога је неоснован навод тужиле да је првостепени орган био у обавези да поводом њеног захтева донесе решење, на које би имала право жалбе, с`обзиром да је првостепени орган дужан да исто донесе једино у случају одбијања захтева, сходно члану 16. став 10. истог закона. У списима предмета налази се допис Повереника за јавне информације број ... од ... године упућен органу власти, којим га позива, поводом изјављене жалбе тужиле, да још једном преиспита одговор достављен тужили и на несумњив начин утврди да ли поседује тражени документ, поступајући у складу са чланом 24. став 1. наведеног закона, који прописује да повереник доноси решење без одлагања, а најдоцније у року од 30 дана од дана предаје жалбе, пошто омогући органу власти да се писмено изјасни, а по потреби и тражиоцу. Орган власти је дописом ... број ... од ... године обавестио Повереника да не поседује тражену исправу и за то дао исцрпно објашњење, чиме је доказао да је поступао у складу са својим обавезама које предвиђа наведени закон. Правилан је закључак туженог органа да

непопуњавање МБ-3 образаца од стране органа власти може бити предмет неког другог поступка, а не поступка за остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја. Надлежност Повереника у смислу члана 1. став 2. наведеног закона је да обезбеди приступ информацијама, односно документима којима располажу органи власти, а не да утврђује зашто органи власти не располажу документима који би, у складу са прописима, евентуално, требало да буду у њиховом поседу.

Код оваквог чињеничног стања, Управни суд налази да је правилно поступио тужени орган када је донео оспорено решење, након потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права. За своју одлуку тужени орган је дао јасне и исцрпне правне разлоге, које као правилне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али налази да они нису од утицаја на решавање ове управне ствари.

Налазећи да нема основа за поништење оспореног решења и да њиме није повређен закон на штету тужиле, суд је тужбу одбио као неосновану, у смислу члана 41. став 2. Закона о управним споровима (Сл.лист СРЈ број 46/96), одлучујући као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.08.2010. године, II-4 У.5701/10 (2008)

Записничар
Бисерка Савић,с.р.

Председник већа-судија
Никола Динић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић